

I. DISPOSICIONS GENERALS

CAP DE L'ESTAT

8222 *Llei Orgànica 8/2015, de 22 de juliol, de modificació del sistema de protecció a la infància i a l'adolescència.*

FELIPE VI

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegem i entenguen esta llei.

Sapieu: que les Corts Generals han aprovat la llei orgànica següent i jo la sancione.

PREÀMBUL

L'article 39 la Constitució estableix l'obligació dels poders públics d'assegurar la protecció social, econòmica i jurídica de la família, en especial dels menors d'edat, de conformitat amb els acords internacionals que vetlen pels seus drets.

En compliment d'este mandat, el legislador estatal, en el marc de les seues competències, ha regulat les institucions jurídicopúbliques i privades sobre les quals s'assenta la protecció del menor.

El resultat, el màxim exponent del qual és la Llei Orgànica 1/1996, de 15 de gener, de protecció jurídica del menor, de modificació parcial del Codi Civil i d'Enjudiciament Civil, d'ara endavant Llei orgànica de protecció jurídica del menor, és un marc regulador que garantix als menors una protecció uniforme en tot el territori de l'Estat, i que ha servit de referència a la legislació que les comunitats autònomes han anat aprovant d'acord amb la seua competència en matèria d'assistència social, servicis socials i protecció pública de menors.

No obstant això, transcorreguts quasi vint anys des de l'aprovació de la norma, s'han produït canvis socials importants que incidixen en la situació dels menors i que demanen una millora dels seus instruments de protecció jurídica per a aconseguir el compliment efectiu de l'article 39 de la Constitució.

Així es constata en les recomanacions contingudes en l'informe sobre «Centros de protección de menores con trastornos de conducta y en situación de dificultad social» de l'any 2009 i en l'«Estudio sobre la escucha y el interés superior del menor, revisión judicial de medidas de protección y procesos de familia del año 2014» del Defensor del Poble. En el mateix sentit es va pronunciar la Fiscalia General de l'Estat en les recomanacions contingudes en la seua Memòria de l'any 2010, el Comité dels Drets del Xiquet en les Observacions finals a Espanya de 3 de novembre de 2010, i la Comissió Especial del Senat d'estudi de la problemàtica de l'adopció nacional i altres temes afins, l'informe de la qual va ser publicat en el «Boletín Oficial de las Cortes Generales», Senat, el 17 de novembre de 2010. A més, són diversos els convenis internacionals que han entrat en vigor al nostre país en este període i que exigixen una adaptació normativa.

De conformitat amb les propostes i recomanacions referides, esta llei té com a objecte introduir els canvis jurídicoprocessals i substantius necessaris en els àmbits considerats de matèria orgànica, en incidir en els drets fonamentals i les llibertats públiques establits en els articles 14, 15, 16, 17.1, 18.2 i 24 de la Constitució. Es busca amb això la millora dels instruments de protecció citats als efectes de continuar garantint als menors una protecció uniforme en tot el territori de l'Estat, que servisca de marc a les comunitats autònomes en el desplegament de la seues legislacions de protecció de menors amb independència de la seua situació administrativa, en el cas d'estrangers. Per a això, per mitjà de dos articles i tres disposicions finals, es modifiquen les principals lleis que regulen les institucions per a la protecció dels menors.

En l'article primer s'establixen les modificacions de la Llei orgànica de protecció jurídica del menor; en l'article segon es determinen les modificacions que afecten la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'Enjudiciament Civil, d'ara endavant Llei d'Enjudiciament Civil; en la disposició final primera s'arreglen les modificacions corresponents a la Llei Orgànica 6/1985, de 1 de juliol, del Poder Judicial, d'ara endavant Llei Orgànica del Poder Judicial; en la disposició final segona es modifica la Llei Orgànica 4/2000, d'11 de gener, sobre drets i llibertats dels estrangers a Espanya i la seua integració social, i en la disposició final tercera es modifica la Llei Orgànica 1/2004, de 28 de desembre, de mesures de protecció integral contra la violència de gènere.

II

Els canvis introduïts en la Llei orgànica de protecció jurídica del menor desenvolupen i reforcen el dret del menor que el seu interès superior siga prioritari, principi fonamental en la matèria, però concepte jurídic indeterminat que ha sigut objecte, al llarg d'estos anys, de diverses interpretacions. Per això, per a dotar de contingut el concepte mencionat, es modifica l'article 2 incorporant tant la jurisprudència del Tribunal Suprem dels últims anys com els criteris de l'Observació General núm. 14, de 29 de maig de 2013, del Comitè de les Nacions Unides de Drets del Xiquet, sobre el dret del xiquet que el seu interès superior siga una consideració primordial. Este concepte es definix des d'un contingut triple. D'una banda, és un dret substantiu en el sentit que el menor té dret que, quan s'adopte una mesura que el concernisca, els seus millors interessos hagen sigut avaluats i, en el cas que hi haja altres interessos en presència, s'hagen ponderat a l'hora d'arribar a una solució. D'una altra, és un principi general de caràcter interpretatiu, de manera que si una disposició jurídica pot ser interpretada de més d'una forma s'ha d'optar per la interpretació que millor responga als interessos del menor. Però a més, en últim lloc, este principi és una norma de procediment. En estes tres dimensions, l'interès superior del menor té una mateixa finalitat: assegurar el respecte complet i efectiu de tots els drets del menor i el seu desenvolupament integral.

A la llum d'estes consideracions és clar que la determinació de l'interès superior del menor, en cada cas, s'ha de basar en una sèrie de criteris acceptats i valors universalment reconeguts pel legislador que han de ser tinguts en compte i ponderats en funció de diversos elements i de les circumstàncies del cas, i que s'han d'explicitar en la motivació de la decisió adoptada, a fi de conèixer si ha sigut correcta o no l'aplicació del principi.

Es modifica l'article 3 per a incloure la referència oportuna a la Convenció de Drets de les Persones amb Discapacitat de 13 de desembre de 2006, firmada per Espanya el 30 de març de 2007 i l'instrument de ratificació del qual va ser publicat en el «Boletín Oficial del Estado» de 21 d'abril de 2008; i adaptar el llenguatge en conseqüència, substituint el terme deficiència pel de discapacitat.

Per mitjà de la modificació de l'article 9, es desplega, de forma més detallada, el dret fonamental del menor a ser escoltat d'acord amb el que estableix el Conveni del Consell d'Europa per a la protecció dels xiquets contra l'explotació i l'abús sexual, fet a Lanzarote el 25 d'octubre de 2007, firmat per Espanya el 12 de març de 2009, l'Instrument de ratificació del qual va ser publicat en el «Boletín Oficial del Estado» de 12 de novembre de 2010; i amb els criteris arreglats en l'Observació núm. 12, de 12 de juny de 2009, del Comitè de Nacions Unides de Drets del Xiquet, sobre el dret del xiquet a ser escoltat. Se substitueix el terme juí pel de maduresa, tant en la llei orgànica present com en la llei ordinària de modificació del sistema de protecció de la infància i l'adolescència, per ser un terme més ajustat al llenguatge jurídic i forense que ja es va incorporar en el seu moment en la Llei 54/2007, de 28 de desembre, d'Adopció Internacional, i que és generalment utilitzat en els diversos convenis internacionals en la matèria, com ara el Conveni de les Nacions Unides de Drets del Xiquet, el conveni relatiu a la protecció del xiquet i a la cooperació en matèria d'adopció internacional, fet a l'Haia el 29 de maig de 1993, o el protocol facultatiu de la Convenció sobre els Drets del Xiquet relatiu a un procediment de comunicacions, fet a Nova York el 19 de desembre de 2011, entre altres. S'establix expressament que no pot haver-hi cap tipus de discriminació en l'exercici d'este dret per

raó de discapacitat, tant en l'àmbit familiar com en qualsevol procediment administratiu, judicial o de mediació en què estiga directament implicat, d'acord amb la Convenció de les Nacions Unides sobre els drets de les persones amb discapacitat de 13 de desembre de 2006. A més, es detallen les necessitats especials que el menor té per a poder exercir adequadament este dret i els corresponents mitjans per a satisfer-les. Es pren en compte en esta regulació, a més, la jurisprudència del Tribunal Europeu de Drets Humans (casos SN contra Suècia de 2 de juliol de 2002, Magnusson contra Suècia de 16 de desembre de 2003 i Bellerín contra Espanya de 4 de novembre de 2003) i del Tribunal Suprem (sentència núm. 96/2009, de 10 de març).

Es modifica també l'apartat 2 de l'article 10 afegint la possibilitat de facilitar als menors l'accés a mecanismes adequats i adaptats a les seues necessitats per a plantejar les seues queixes davant de la figura del Defensor del Poble o institucions autonòmiques homòlogues. A més es reforça la tutela judicial efectiva dels menors introduint la possibilitat de sol·licitar assistència legal i nomenament d'un defensor judicial.

Es regula, com a novetat important, en el nou capítol IV del títol II, l'ingrés de menors en centres de protecció específics per a menors amb problemes de conducta en què estiga prevista, com a últim recurs, la utilització de mesures de seguretat i de restricció de llibertats o drets fonamentals, així com les actuacions i intervencions que s'hi poden dur a terme. La seua regulació específica atén les peticions plantejades per institucions rellevants com el Defensor del Poble, la Fiscalia General de l'Estat i el Comitè dels Drets del Xiquet, entre altres, i la situació també va ser abordada per la Comissió Especial del Senat d'estudi de la problemàtica de l'adopció nacional i altres temes afins; i també amb el que va indicar el Tribunal Constitucional en les sentències 131 i 132/2010, de 2 de desembre de 2010, en què es van resoldre sengles qüestions d'inconstitucionalitat interposades, respectivament, en relació amb l'article 211 del Codi Civil i amb la disposició final vint-i-tres de la Llei orgànica de protecció jurídica del menor i amb l'article 763 de la Llei d'Enjudiciament Civil.

Estos centres de protecció a la infància tenen en compte les especials característiques, complexitat, condicions i necessitats d'estos menors, que requereixen d'una intervenció especialitzada, quan estan sota la protecció de l'entitat pública.

La societat espanyola ha viscut un procés de canvis accelerats en els últims anys que s'han manifestat en l'aparició d'un nou perfil dels usuaris dels servicis socials i dels servicis de protecció a la infància i a les famílies.

És el cas dels menors que ingressen als centres de protecció, en un nombre cada vegada més elevat, a petició de les seues famílies, per situacions molt conflictives derivades de problemes de comportament agressiu, inadaptació familiar, situacions de violència filioparental i greus dificultats per a exercir la responsabilitat parental. La seua situació psicològica i social demanda solucions diferents de les que oferixen els centres de protecció ordinaris o les seues famílies, i requereixen l'ingrés en centres especialitzats amb un informe previ sobre la seua situació social i sobre el seu estat psíquic.

Regular això pot, de vegades, incidir en els drets fonamentals dels menors, la qual cosa exigix una normativa en què es determinen els límits de la intervenció i es regulen, entre altres qüestions, les mesures de seguretat com ara la contenció, l'aïllament o els escorcolls personals i materials, i altres mesures com ara l'administració de medicaments, el règim de visites, els permisos d'eixida o les comunicacions, en cada cas.

En qualsevol cas, estos centres no es podran concebre mai com a instruments de defensa social davant de menors conflictius, tenint en compte, a més, que la intervenció no deriva de l'acreditació prèvia de la comissió de delictes. Estos centres han de proporcionar als menors amb problemes de conducta, quan les instàncies familiars i educatives ordinàries no existixen o han fracassat, un marc adequat per a l'educació, la normalització de la seua conducta i el lliure i harmònic creixement de la seua personalitat. La justificació de recursos específics destinats a atendre greus problemes del comportament, així com situacions de crisi, radica en la necessitat de proporcionar a estos menors un context socioeducatiu i psicoterapèutic més estructurat, que només un programa específic puga

oferir-los tractant el problema des d'un enfocament positiu i d'oportunitats, a més des dels principis i projectes educatius dissenyats amb caràcter general.

III

En l'article segon es modifica la Llei d'Enjudiciament Civil per a introduir les reformes processals que garantisquen l'efectivitat de les novetats substantives que s'han exposat, així com per a obtindre dels tribunals la tutela més efectiva possible dels drets i els interessos dels menors.

Amb la introducció del nou article 778 bis s'incorpora un procediment àgil, senzill i detallat per a l'obtenció de l'autorització judicial de l'ingrés d'un menor en un centre de protecció específic de menors amb problemes de conducta, a fi de legitimar les restriccions de llibertat i de drets fonamentals que la mesura puga comportar. L'ingrés d'un menor en estos centres, a sol·licitud de l'entitat pública o del Ministeri Fiscal, requerix del necessari control judicial, que es durà a terme en exigir que es faça amb l'autorització prèvia del jutge de primera instància del domicili de l'entitat pública, excepte en els supòsits d'urgència, en què l'ingrés serà ratificat amb posterioritat, amb intervenció del Ministeri Fiscal i del menor.

També s'introduïxen modificacions en la regulació de les autoritzacions per a l'entrada en domicilis i altres llocs l'accés als quals requerisca el consentiment del titular per a l'execució forçosa de mesures de protecció d'un menor. La necessària garantia dels drets fonamentals en joc porta a la introducció, per mitjà del nou article 778 ter de la Llei d'Enjudiciament Civil, d'un procediment especial per a conèixer de les sol·licituds per a entrar en un domicili en execució de les resolucions administratives de protecció de menors.

Fins a la data la competència s'ha atribuït a la jurisdicció contenciosa administrativa, i no hi ha un procediment específic que garantisca plenament l'equilibri dels interessos en joc: d'una part, el superior interès del menor afectat per la resolució administrativa l'execució de la qual exigix l'entrada en un domicili; i d'una altra, el dret fonamental a la inviolabilitat del domicili consagrat en l'article 18.2 de la Constitució. Davant d'això s'ha optat per atribuir la competència per a l'autorització d'entrada al domicili al jutjat de primera instància, perquè li correspon el coneixement dels recursos contra les resolucions dictades per les entitats públiques competents en la matèria i perquè ha de ponderar els interessos en joc, competència allunyada de la funció essencial del jutjat contenciós administratiu, que se centra en el control de la correcció de l'activitat administrativa sotmesa al seu coneixement.

Es regula un procediment sumari, àgil i detallat. És cert que estes autoritzacions són sol·licitades normalment en circumstàncies en què les mesures de protecció han de ser executades amb urgència, i que s'exigix celeritat en la resolució, cosa que es garantix amb la possibilitat que el jutge adopte de forma immediata tal resolució sempre que se'n justifique la necessitat.

El fur de competència territorial s'atribuïx seguint el criteri generalitzat per als processos de protecció de menors, a fi d'afavorir la unitat de criteri dels jutjats que intervinguen i evitant la dispersió que es derivaria d'adoptar qualsevol altre fur competencial. El procediment garantix la intervenció del Ministeri Fiscal i també l'audiència del titular del domicili interessat, sense que este tràmit puga constituir un obstacle o dilació indeguda per a la resolució judicial, atesa la urgència de cada cas.

IV

Igualment i de manera complementària amb les modificacions operades en la Llei d'Enjudiciament Civil, en la disposició final primera es modifica la Llei Orgànica del Poder Judicial en relació amb la competència per a atorgar l'autorització judicial per a l'entrada en domicili per a l'execució forçosa de mesures de protecció de menors acordades per l'entitat pública competent en la matèria.

V

La disposició final segona modifica la Llei Orgànica 4/2000, d'11 de gener, sobre drets i llibertats dels estrangers a Espanya i la seua integració social, per a la protecció de persones estrangeres en situació irregular i els seus fills, que hagen sigut víctimes de tracta de persones.

VI

Per mitjà de la disposició final tercera es du a terme la modificació de la Llei Orgànica 1/2004, de 28 de desembre, de mesures de protecció integral contra la violència de gènere.

Qualsevol forma de violència exercida sobre un menor és injustificable. És singularment atroç la violència que patixen els qui viuen i creixen en un entorn familiar on està present la violència de gènere. Esta forma de violència afecta els menors de moltes formes. En primer lloc, els condiciona el benestar i el creixement. En segon lloc, els causa seriosos problemes de salut. En tercer lloc, els convertix en instrument per a exercir domini i violència sobre la dona. I, finalment, afavorix la transmissió intergeneracional de conductes violentes sobre la dona per part de les seues parelles o exparelles. L'exposició dels menors a esta forma de violència en la família, on precisament haurien d'estar més protegits, els convertix també en les seues víctimes.

Per tot això és necessari, en primer lloc, reconèixer els menors víctimes de la violència de gènere considerant-los en l'article 1, amb l'objecte de visibilitzar esta forma de violència que es pot exercir sobre ells.

Reconèixer-los com a víctimes de la violència de gènere comporta la modificació de l'article 61, per a aconseguir més claredat i remarcar l'obligació dels jutges de pronunciar-se sobre les mesures cautelars i d'assegurament; en particular, sobre les mesures civils que afecten els menors que depenen de la dona sobre la qual s'exercix violència.

També es modifica l'article 65 amb la finalitat d'ampliar les situacions objecte de protecció en què els menors es poden trobar a càrrec de la dona víctima de la violència de gènere.

Finalment es millora la redacció de l'article 66 superant la concepció del règim de visites i entenant-lo d'una forma global, com ara estades o formes de relacionar-se o comunicar-se amb els menors.

VII

S'introduïx una disposició addicional primera que establix la utilització de l'expressió «entitat pública». La disposició addicional segona conté una habilitació al Govern per a fomentar amb les comunitats autònomes l'establiment de criteris comuns i mínims estàndards en l'aplicació d'esta llei, i en la disposició transitòria es regula la normativa que, en funció de les modificacions fetes, s'ha d'aplicar als procediments judicials ja iniciats.

Per mitjà de la inclusió d'una disposició derogatòria s'establix una clàusula general derogatòria.

En la disposició final quarta es regulen els títols competencials en virtut dels quals es fa esta reforma. Tenen el caràcter d'orgànic tots els articles i les disposicions finals primera, segona i tercera. En la disposició final quinta es regula el no-increment del gasto pressupostari. En la disposició final sexta s'habilita el Govern per al desplegament reglamentari. I, finalment, en la disposició final setena es disposa l'entrada en vigor de la llei als vint dies que es publique al «Boletín Oficial del Estado», temps prou ampli perquè es puga conèixer adequadament el contingut de les novetats que comporta.

Article primer. *Modificació de la Llei Orgànica 1/1996, de 15 de gener, de protecció jurídica del menor, de modificació parcial del Codi Civil i de la Llei d'Enjudiciament Civil.*

La Llei Orgànica 1/1996, de 15 de gener, de protecció jurídica del menor, de modificació parcial del Codi Civil i de la Llei d'Enjudiciament Civil, queda modificada en els termes següents:

U. Es modifica la rúbrica del capítol I del títol I, que queda redactada com següix:

«CAPÍTOL I

Àmbit i interès superior del menor»

Dos. Es modifica l'article 2, que queda redactat com següix:

«Article 2. *Interès superior del menor.*

1. Qualsevol menor té dret que el seu interès superior siga valorat i considerat com a primordial en totes les accions i decisions que el concernisquen, tant en l'àmbit públic com en el privat. En l'aplicació de la present llei i de la resta de normes que l'afecten, així com en les mesures que concernixen els menors que adopten les institucions, públiques o privades, els tribunals, o els òrgans legislatius, primarà el seu interès superior sobre qualsevol altre interès legítim que hi poguera concórrer.

Les limitacions a la capacitat d'obrar dels menors s'interpretaran de forma restrictiva i, en tot cas, sempre en l'interès superior del menor.

2. Als efectes de la interpretació i aplicació en cada cas de l'interès superior del menor, es tindran en compte els següents criteris generals, sense perjudici dels establits en la legislació específica aplicable, així com altres que es puguen estimar adequats d'acord amb les circumstàncies concretes del supòsit:

a) La protecció del dret a la vida, supervivència i creixement del menor i la satisfacció de les seues necessitats bàsiques, tant materials, físiques i educatives com emocionals i afectives.

b) La consideració dels desitjos, sentiments i opinions del menor, així com el dret que té a participar progressivament, en funció de l'edat, maduresa, desenvolupament i evolució personal, en el procés de determinació del seu interès superior.

c) La conveniència que la seua vida i creixement tinga lloc en un entorn familiar adequat i lliure de violència. Es prioritzarà la permanència en la seua família d'origen i es preservarà el manteniment de les seues relacions familiars, sempre que siga possible i positiu per al menor. Si s'acordara una mesura de protecció, es prioritzarà l'acolliment familiar respecte al residencial. Quan el menor haguera sigut separat del nucli familiar es valoraran les possibilitats i conveniència que hi torne, tenint en compte l'evolució de la família des que es va adoptar la mesura protectora i primant sempre l'interès i les necessitats del menor sobre els de la família.

d) La preservació de la identitat, cultura, religió, conviccions, orientació i identitat sexual o idioma del menor, així com la no-discriminació per estes o per qualsevol altra condició, inclosa la discapacitat, per a garantir el desenvolupament harmònic de la seua personalitat.

3. Estos criteris es ponderaran tenint en compte els elements generals següents:

a) L'edat i maduresa del menor.

b) La necessitat de garantir la seua igualtat i no-discriminació per l'especial vulnerabilitat que tinga, ja siga per carència d'entorn familiar, per patir maltractament, per discapacitat, orientació i identitat sexual, per la condició de refugiat, de sol·licitant

d'asil o de protecció subsidiària, per pertànyer a una minoria ètnica, o per qualsevol altra característica o circumstància rellevant.

c) L'irreversible efecte del transcurs del temps en el seu desenvolupament.

d) La necessitat d'estabilitat de les solucions que s'adopten per a promoure l'efectiva integració i desenvolupament del menor en la societat, així com de reduir al màxim els riscos que qualsevol canvi de situació material o emocional pugua ocasionar en la seua personalitat i creixement futur.

e) La preparació del trànsit a l'edat adulta i independent, d'acord amb les capacitats i circumstàncies personals.

f) Els altres elements de ponderació que, en el supòsit concret, siguen considerats pertinents i respecten els drets dels menors.

Els elements anteriors hauran de ser valorats conjuntament, d'acord amb els principis de necessitat i proporcionalitat, de manera que la mesura que s'adopte en l'interés superior del menor no restringisca o limite més drets que els que empara.

4. En el cas que concórrega qualsevol altre interés legítim juntament amb l'interés superior del menor, caldrà donar prioritat a les mesures que, responent a este interés, respecten també els altres interessos legítims presents.

En el cas que no es puguen respectar tots els interessos legítims en concurrència, haurà de primar l'interés superior del menor sobre qualsevol altre interés legítim que hi poguera concórrer.

Les decisions i mesures adoptades en interés superior del menor hauran de valorar en tot cas els drets fonamentals d'altres persones que es puguen veure afectats.

5. Tota mesura en l'interés superior del menor haurà de ser adoptada respectant les degudes garanties del procés i, en particular:

a) Els drets del menor de ser informat i escoltat, i de participar en el procés d'acord amb la normativa vigent.

b) La intervenció en el procés de professionals qualificats o experts. En cas necessari estos professionals han de disposar de la formació suficient per a determinar les necessitats específiques dels xiquets amb discapacitat. En les decisions especialment rellevants que afecten el menor es disposarà de l'informe col·legiat d'un grup tècnic i multidisciplinari especialitzat en els àmbits adequats.

c) La participació de progenitors, tutors o representants legals del menor o d'un defensor judicial si hi haguera conflicte o discrepància amb ells i del Ministeri Fiscal en el procés en defensa dels seus interessos.

d) L'adopció d'una decisió que incloga en la seua motivació els criteris utilitzats, els elements aplicats en ponderar els criteris entre si i amb altres interessos presents i futurs, i les garanties processals respectades.

e) L'existència de recursos que permeten revisar la decisió adoptada que no haja considerat l'interés superior del menor com a primordial, o en el cas que el creixement del menor o canvis significatius en les circumstàncies que van motivar la decisió facen necessari revisar-la. Els menors tindran el dret a l'assistència jurídica gratuïta en els casos legalment previstos.»

Tres. Es modifica l'article 3, que queda redactat com següent:

«Article 3. *Referència a instruments internacionals.*

Els menors tindran els drets que els reconeixen la Constitució i els tractats internacionals de què Espanya siga part, especialment la Convenció de Drets del Xiquet de les Nacions Unides i la Convenció de Drets de les Persones amb Discapacitat, i dels altres drets garantits en l'ordenament jurídic, sense cap discriminació per raó de naixement, nacionalitat, raça, sexe, discapacitat o malaltia, religió, llengua, cultura, opinió o qualsevol altra circumstància personal, familiar o social.

Esta llei, les seues normes de desplegament i la resta de disposicions legals relatives a les persones menors d'edat, s'interpretaran de conformitat amb els tractats internacionals de què Espanya siga part i, especialment, d'acord amb la Convenció dels Drets del Xiquet de les Nacions Unides i la Convenció de Drets de les Persones amb Discapacitat.

Els poders públics garantiran el respecte dels drets dels menors i adequaran les seues actuacions a esta llei i a la normativa internacional citada.»

Quatre. Es modifica l'article 9, que queda redactat com seguix:

«Article 9. *Dret a ser escoltat.*

1. El menor té dret a ser escoltat sense cap discriminació per edat, discapacitat o qualsevol altra circumstància, tant en l'àmbit familiar com en qualsevol procediment administratiu, judicial o de mediació en què estiga afectat i que conduïska a una decisió que incidisca en la seua esfera personal, familiar o social, i es tindran degudament en compte les seues opinions, en funció de l'edat i la maduresa. Per a això, el menor haurà de rebre la informació que li permeta l'exercici d'este dret en un llenguatge comprensible, en formats accessibles i adaptats a les seues circumstàncies.

En els procediments judicials o administratius, les compareixences o audiències del menor tindran caràcter preferent i es duran a terme de forma adequada a la seua situació i desenvolupament evolutiu, amb l'assistència, si fóra necessari, de professionals qualificats o experts, mirant de preservar la seua intimitat i utilitzant un llenguatge que li siga comprensible, en formats accessibles i adaptats a les seues circumstàncies, informant-lo tant del que se li pregunta i de les conseqüències de la seua opinió, amb respecte ple a totes les garanties del procediment.

2. Es garantirà que el menor, quan tinga prou maduresa, puga exercir este dret per ell mateix o a través de la persona que designe perquè el represente. La maduresa l'haurà de valorar el personal especialitzat tenint en compte el desenvolupament evolutiu del menor i la seua capacitat per a comprendre i avaluar l'assumpte concret que es tracta en cada cas. Es considera, en tot cas, que té prou maduresa als dotze anys complits.

Per a garantir que el menor puga exercir este dret per ell mateix, serà assistit, si és el cas, per intèrprets. El menor podrà expressar la seua opinió verbalment o a través de formes no verbals de comunicació.

No obstant això, quan això no siga possible o no convinga a l'interés del menor, es podrà conèixer la seua opinió per mitjà dels seus representants legals sempre que no tinguen interessos contraposats als seus, o a través d'altres persones que, per la professió o per la relació d'especial confiança amb ell, puguen transmetre-la objectivament.

3. Sempre que en via administrativa o judicial es denegue la compareixença o audiència del menor directament o per mitjà de persona que el represente, la resolució serà motivada en l'interés superior del menor i comunicada al Ministeri Fiscal, al menor i, si és el cas, al seu representant, indicant explícitament els recursos que hi ha contra tal decisió. En les resolucions sobre el fons s'haurà de fer constar, si és el cas, el resultat de l'audiència al menor i la seua valoració.»

Cinc. Es modifica el paràgraf c) i s'introdueix un nou paràgraf e) en l'apartat 2 de l'article 10, que queden redactats com seguix:

«c) Plantejar les seues queixes davant del Defensor del Poble o davant de les institucions autonòmiques homòlogues. Amb este fi, un dels adjunts del Defensor del Poble es farà càrrec de manera permanent dels assumptes relacionats amb els menors facilitant-los l'accés a mecanismes adequats i adaptats a les seues necessitats i garantint-los la confidencialitat.»

«e) Sol·licitar assistència legal i el nomenament d'un defensor judicial, si és el cas, per a emprendre les accions judicials i administratives necessàries encaminades a la protecció i defensa dels seus drets i interessos. En tot cas el Ministeri Fiscal podrà actuar en defensa dels drets dels menors.»

Sis. S'introduïx un capítol IV, en el títol II, compresiu dels articles 25 a 35, els dos inclosos, que queda redactat com segueix:

«CAPÍTOL IV

Centres de protecció específics de menors amb problemes de conducta

Article 25. Acolliment residencial en centres de protecció específics de menors amb problemes de conducta.

1. Se sotmetran a les disposicions previstes en este capítol els ingressos, actuacions i intervencions en centres de protecció específics de menors amb problemes de conducta dependents de les entitats públiques o d'entitats privades que hi col·laboren, en què estiga prevista la utilització de mesures de seguretat i de restricció de llibertats o de drets fonamentals.

Estos centres, sotmesos a estàndards internacionals i a control de qualitat, estaran destinats a l'acolliment residencial de menors en situació de guarda o tutela de l'entitat pública, diagnosticats amb problemes de conducta, que presenten conductes disruptives o disocials recurrents, transgressores de les normes socials i els drets de tercers, quan a més així estiga justificat per les seues necessitats de protecció i determinat per una valoració psicosocial especialitzada.

2. L'acolliment residencial en estos centres es durà a terme exclusivament quan no siga possible la intervenció a través d'altres mesures de protecció, i tindrà com a finalitat proporcionar al menor un marc adequat per a la seua educació, la normalització de la seua conducta, la seua reintegració familiar quan siga possible, i el lliure i harmònic desenvolupament de la seua personalitat, en un context estructurat i amb programes específics en el marc d'un projecte educatiu. Així, doncs, l'ingrés del menor en estos centres i les mesures de seguretat que s'hi apliquen s'utilitzaran com a últim recurs i tindran sempre caràcter educatiu.

3. En els supòsits de guarda voluntària prevista en l'article 19, serà necessari el compromís de la família a sotmetre's a la intervenció professional.

4. Estos centres disposaran d'una ràtio adequada entre el nombre de menors i el personal destinat a atendre'ls per a garantir un tractament individualitzat de cada menor.

5. En el cas de menors amb discapacitat, es continuarà amb els suports especialitzats que ja rebien o se n'adoptaran de més adequats. En tot cas s'incorporaran mesures d'accessibilitat als centres d'ingrés i en les actuacions que es duguen a terme.

Article 26. Ingress en centres de protecció específics de menors amb problemes de conducta.

1. L'entitat pública que tinga la tutela o guarda d'un menor, i el Ministeri Fiscal, estaran legitimats per a sol·licitar l'autorització judicial per a l'ingrés del menor als centres de protecció específics de menors amb problemes de conducta. Esta sol·licitud d'ingrés estarà motivada i fonamentada en informes psicosocials emesos prèviament per personal especialitzat en protecció de menors.

2. No podran ser ingressats en estos centres els menors que presenten malalties o trastorns mentals que requerisquen un tractament específic per part dels servicis competents en matèria de salut mental o d'atenció a les persones amb discapacitat.

3. Per a l'ingrés d'un menor en estos centres serà necessari que l'entitat pública o el Ministeri Fiscal demanen prèviament l'autorització judicial corresponent, garantint, en tot cas, el dret del menor de ser escoltat segons el que estableix l'article 9. L'autorització s'atorgarà després de la tramitació del procediment regulat en l'article 778 bis de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'Enjudiciament Civil, i s'haurà de pronunciar sobre la possibilitat d'aplicar-los mesures de seguretat, així com de limitar-los temporalment el règim de visites, de comunicacions i d'eixides que es pogueren adoptar.

No obstant això, si raons d'urgència, convenientment motivades, feren necessària la immediata adopció de l'ingrés, l'entitat pública o el Ministeri Fiscal podrà acordar-lo abans de l'autorització judicial. Haurà de comunicar-ho al jutjat competent com més prompte millor i, en tot cas, dins del termini de vint-i-quatre hores, a l'efecte de la preceptiva ratificació, per a la qual haurà d'aportar la informació que tinga i que justifique l'ingrés immediat. El jutjat resoldrà en el termini màxim de setanta-dos hores des que reba la comunicació, i es deixarà immediatament sense efecte l'ingrés en el cas que no l'autoritze.

4. Els menors rebran, quan ingressen al centre, informació escrita sobre els seus drets i deures, les normes de funcionament del centre, les qüestions d'organització general, el règim educatiu, el règim disciplinari i els mitjans per a formular peticions, queixes i recursos. Esta informació es transmetrà de manera que se'n garantisca la comprensió, d'acord amb l'edat i les circumstàncies del menor.

5. Els menors no es quedaran al centre més temps de l'estrictament necessari per a atendre les seues necessitats específiques. El cessament serà acordat per l'òrgan judicial que estiga coneixent de l'ingrés, d'ofici o a proposta de l'entitat pública o del Ministeri Fiscal. Esta proposta estarà fonamentada en un informe psicosocial.

Article 27. *Mesures de seguretat.*

1. Les mesures de seguretat podran consistir en la contenció mecànica o en la contenció física del menor, en el seu aïllament o en escorcolls personals i materials.

Estes mesures tindran una finalitat educativa i hauran de respondre als principis d'excepcionalitat, necessitat, proporcionalitat, provisionalitat i prohibició de l'excés. S'aplicaran amb la mínima intensitat possible i pel temps estrictament necessari, i es duran a terme amb el respecte degut a la dignitat, a la privacitat i als drets del menor.

2. Les mesures de seguretat hauran d'aplicar-les personal especialitzat i amb formació en matèria de protecció de menors. Este personal només podrà usar mesures de seguretat amb els menors com a últim recurs, en defensa pròpia o en casos d'intents de fuga, resistència física a una orde o risc directe d'autolesió, de lesions a altres o danys greus a la propietat.

3. Correspon al director del centre o a la persona en qui haja delegat l'adopció de decisions sobre les mesures de seguretat, que hauran de ser motivades i s'hauran de notificar amb caràcter immediat a l'entitat pública i al Ministeri Fiscal, i contra les quals podran recórrer el menor, el Ministeri Fiscal i l'entitat pública davant de l'òrgan judicial que estiga coneixent de l'ingrés, el qual resoldrà després de demanar informe del centre i amb audiència prèvia del menor i del Ministeri Fiscal.

4. Les mesures de seguretat aplicades s'hauran de registrar en el Llibre registre d'incidències, que serà supervisat per la direcció del centre.

Article 28. *Mesures de contenció.*

1. Les mesures de contenció podran ser de tipus verbal i emocional, de tipus físic i de tipus mecànic, d'acord amb les circumstàncies en presència.

2. El personal dels centres únicament podrà utilitzar mesures de contenció física o mecànica, amb intent previ de contenció verbal i emocional, sense ús de la força física, si la situació ho permet.

3. La contenció física només podrà consistir en la interposició entre el menor i la persona o l'objecte que està en perill, en la restricció física d'espais i moviments i, en última instància, sota un estricte protocol, en la immobilització física.

4. La contenció mecànica només serà admissible per a evitar un risc greu per a la vida o la integritat física del menor o de tercers, i en el cas que no siga possible reduir el nivell d'estrès o de trastorn del menor per altres mitjans. Haurà de fer-se amb equips homologats de contenció mecànica, sota un estricte protocol.

Article 29. *Aïllament del menor.*

1. L'aïllament d'un menor deixant-lo en un espai adequat del qual se li impedisca eixir només es podrà utilitzar per a previndre actes violents, autolesions, lesions a altres menors residents al centre, al seu personal o a tercers, així com de danys greus a les seues instal·lacions. S'aplicarà puntualment en el moment que calga i en cap cas com a mesura disciplinària, i es complirà preferentment en l'habitació del menor. I en el cas que açò no siga possible, es complirà en un altre espai d'habitabilitat i dimensions semblants.

2. L'aïllament no podrà excedir sis hores consecutives sense perjuí del dret al descans del menor. Durant el període de temps en què el menor estiga en aïllament l'acompanyarà o supervisarà un educador.

Article 30. *Escorcolls personals i materials.*

1. Els escorcolls personals i materials es duran a terme amb el respecte degut a la dignitat, a la privacitat i als drets fonamentals de la persona.

2. L'escorcoll del menor el durà a terme el personal indispensable, que serà d'almenys dos professionals del centre del mateix sexe que el menor. Quan comporte alguna exposició corporal, es farà en un lloc adequat, sense la presència d'altres menors i preservant tant com siga possible la intimitat del menor.

S'utilitzaran preferentment mitjans electrònics.

3. El personal del centre podrà escorcollar les pertinences del menor, i podrà retirar-li els objectes que posseïska que pogueren ser de procedència il·lícita, resultar danyosos per a ell, per a altres o per a les instal·lacions del centre o que no estiguen autoritzats per a menors d'edat. Els escorcolls materials s'hauran de comunicar prèviament al menor sempre que no es pogueren fer en presència seua.

Article 31. *Règim disciplinari.*

1. El règim disciplinari en estos centres es fundarà sempre en el projecte socioeducatiu del centre i en l'individualitzat de cada menor, que en serà informat.

2. El procediment disciplinari serà l'últim recurs a utilitzar. Es donarà prioritat als sistemes restauratius de resolució de conflictes i d'interacció educativa. No es podran establir restriccions d'igual o major entitat que les previstes en la legislació reguladora de la responsabilitat penal dels menors.

3. En cap cas es podran utilitzar les mesures contingudes en els articles 27 a 30 amb finalitats disciplinàries.

4. La regulació autonòmica sobre règim disciplinari haurà de ser suficient i adequada als principis de la Constitució, d'esta llei i del títol IX de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de Règim Jurídic de les Administracions Públiques i del Procediment Administratiu Comú, que garantisca al menor l'assistència legal d'un advocat independent, respectant en tot moment la seua dignitat i drets i sense que en cap cas se li'n puguen privar.

Article 32. *Supervisió i control.*

Amb independència de les inspeccions dels centres que puguen dur a terme el Defensor del Poble, les institucions autonòmiques equivalents i el Ministeri Fiscal, la mesura d'ingrés del menor al centre de protecció específic haurà de revisar-la

almenys trimestralment l'entitat pública, i haurà d'enviar a l'òrgan judicial competent que en va autoritzar l'ingrés i al Ministeri Fiscal, amb eixa periodicitat, l'informe motivat oportú de seguiment que incloga les entrades del Llibre de Registre d'Incidències.

Als efectes de les inspeccions i informes a què es referix el paràgraf anterior, el Llibre de Registre d'Incidències haurà de respectar, respecte als cessionaris de dades, l'adopció de les mesures de seguretat de nivell mitjà establides en la legislació vigent en matèria de protecció de dades de caràcter personal.

Article 33. *Administració de medicaments.*

1. L'administració de medicaments als menors, quan siga necessari per a la seua salut, s'haurà de fer d'acord amb la praxi professional sanitària, respectant les disposicions sobre consentiment informat i en els termes i condicions previstes en la Llei 41/2002, de 14 de novembre, bàsica reguladora de l'autonomia del pacient i de drets i obligacions en matèria d'informació i documentació clínica.

2. En tot cas, haurà de ser un facultatiu mèdic autoritzat qui recepte medicaments subjectes a prescripció mèdica i faça el seguiment de la seua correcta administració i de l'evolució del tractament. A estos efectes es portarà un registre amb la història mèdica de cada un dels menors.

Article 34. *Règim de visites i permisos d'eixida.*

1. Les visites de familiars i d'altres pròxims només podrà restringir-les o suspendre-les en interès del menor el director del centre, de manera motivada, quan el tractament educatiu ho aconselle i d'acord amb els termes arreplegats en l'autorització judicial d'ingrés.

El dret de visites no podrà ser restringit per l'aplicació de mesures disciplinàries.

2. El director del centre de protecció específic de menors amb problemes de conducta podrà restringir o suprimir les eixides de les persones ingressades, sempre en interès del menor i de manera motivada, quan el tractament educatiu ho aconselle, d'acord amb els termes arreplegats en l'autorització judicial d'ingrés.

3. Les mesures limitadores del règim de visites i dels permisos d'eixida hauran de ser notificades a les persones interessades, al menor i al Ministeri Fiscal, de conformitat amb la normativa aplicable.

Contra estes mesures podran recórrer el Ministeri Fiscal i el menor, a qui es garantirà l'assistència legal d'advocat independent davant de l'òrgan judicial que estiga coneixent de l'ingrés, que resoldrà després de demanar informe del centre i amb audiència prèvia de les persones interessades, del menor i del Ministeri Fiscal.

Article 35. *Règim de comunicacions del menor.*

1. Els menors ingressats als centres tindran dret a remetre queixes de forma confidencial al Ministeri Fiscal, a l'autoritat judicial competent i al Defensor del Poble o davant de les institucions autonòmiques homòlogues. Este dret no podrà ser restringit per l'aplicació de mesures disciplinàries.

2. Les comunicacions del menor amb familiars i amb altres persones pròximes seran lliures i secretes.

Només podrà restringir-les o suspendre-les el director del centre en interès del menor, de manera motivada, quan el tractament educatiu ho aconselle i d'acord amb els termes arreplegats en l'autorització judicial d'ingrés. La restricció o suspensió del dret a mantindre comunicacions o del seu secret s'haurà d'adoptar de conformitat amb la normativa aplicable i notificada a les persones interessades, al menor i al Ministeri Fiscal, que podran recórrer contra esta davant de l'òrgan jurisdiccional que va autoritzar l'ingrés, el qual resoldrà després de demanar informe del centre i amb audiència prèvia de les persones interessades, del menor i del Ministeri Fiscal.»

Set. Es modifica la disposició final vint-i-tres, que queda redactada com segueix:

«Disposició final vint-i-tres.

Tenen caràcter de llei ordinària els articles 1; 5, apartats 3 i 4; 7, apartat 1; 8, apartat 2, paràgraf c; 9 bis; 9 ter; 9 quater; 9 quinquies; 10, apartats 1, 2, paràgrafs a, b, d i f, 3, 4 i 5; 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 19 bis, 20, 20 bis, 21, 21 bis, 22, 22 bis, 22 ter, 22 quater, 22 quinquies, 23 i 24; les disposicions addicionals primera, segona i tercera; la disposició transitòria; la disposició derogatòria, i les disposicions finals primera a vint-i-dos i vint-i-quatre.

Els preceptes relacionats en el paràgraf anterior s'aplicaran segons la disposició final vint-i-una.»

Article segon. *Modificació de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'Enjudiciament Civil.*

La Llei 1/2000, de 7 de gener, d'Enjudiciament Civil, queda modificada en els termes següents:

U. S'introdueix un nou article 778 bis, que queda redactat com segueix:

«Article 778 bis. *Ingrés de menors amb problemes de conducta en centres de protecció específics.*

1. L'entitat pública que tinga la tutela o guarda d'un menor, i el Ministeri Fiscal, estaran legitimats per a sol·licitar l'autorització judicial per a l'ingrés del menor als centres de protecció específics de menors amb problemes de conducta a què es referix l'article 25 de la Llei Orgànica 1/1996, de 15 de gener, de protecció jurídica del menor, de modificació parcial del Codi Civil i d'Enjudiciament Civil. Haurà d'acompanyar a la sol·licitud la valoració psicosocial que la justifique.

2. Seran competents per a autoritzar l'ingrés d'un menor als centres citats els jutjats de primera instància del lloc on radique el centre.

3. L'autorització judicial serà obligatòria i haurà de ser prèvia a l'ingrés, llevat que raons d'urgència feren necessària l'adopció immediata de la mesura. En este cas, l'entitat pública o el Ministeri Fiscal hauran de comunicar-ho al jutjat competent dins de les vint-i-quatre hores següents a l'efecte de la preceptiva ratificació de la mesura, que s'haurà d'efectuar en el termini màxim de setanta-dos hores des que arribe l'ingrés a coneixement del jutjat. L'ingrés quedarà immediatament sense efecte en el cas que no siga autoritzat.

En els supòsits previstos en este apartat, la competència per a la ratificació de la mesura i per a continuar coneixent el procediment serà del jutjat de primera instància del lloc on radique el centre de l'ingrés.

4. El jutjat, per a concedir l'autorització o ratificar l'ingrés ja efectuat, haurà d'examinar i escoltar el menor, que haurà de ser informat sobre l'ingrés en formats accessibles i en termes que li siguen comprensibles i adaptats a l'edat i a les circumstàncies, l'entitat pública, els progenitors o tutors que tingueren la pàtria potestat o la tutela, i qualsevol persona la compareixença de la qual considere convenient o li siga sol·licitada. El Ministeri Fiscal emetrà un informe. El jutjat demanarà, almenys, el dictamen d'un facultatiu que designarà, sense perjudi que puga practicar qualsevol altra prova que considere rellevant per al cas o li siga instada. L'autorització o ratificació de l'ingrés únicament serà procedent quan no siga possible atendre el menor, de forma adequada, en unes condicions menys restrictives.

5. Contra la resolució que el jutjat adopte en relació amb l'autorització o ratificació de l'ingrés, el menor afectat, l'entitat pública, el Ministeri Fiscal, o els progenitors o tutors que continuen tenint legitimació per a oposar-se a les resolucions en matèria de protecció de menors, podran interposar un recurs d'apel·lació. El recurs d'apel·lació no tindrà efecte suspensiu.

6. En la mateixa resolució en què s'acorde l'ingrés s'expressarà l'obligació de l'entitat pública i del director del centre d'informar periòdicament el jutjat i el Ministeri Fiscal sobre les circumstàncies del menor i la necessitat de mantindre la mesura, sense perjudic dels altres informes que el jutge puga requerir quan ho crega oportú.

Els informes periòdics seran emesos cada tres mesos, llevat que el jutge, atesa la naturalesa de la conducta que va motivar l'ingrés, assenyalen un termini inferior.

Transcorregut el termini i rebuts els informes de l'entitat pública i del director del centre, el jutjat, després de practicar les actuacions que considere imprescindibles, i escoltat el menor i el Ministeri Fiscal, acordarà el que corresponga sobre la continuació o no de l'ingrés.

El control periòdic dels ingressos correspondrà al jutjat de primera instància del lloc on radique el centre. En el cas que el menor fóra traslladat a un altre centre de protecció específic de menors amb problemes de conducta, no serà necessària una nova autorització judicial, i passarà a conèixer el procediment el jutjat de primera instància del lloc on radique el nou centre. La decisió de trasllat serà notificada a les persones interessades, al menor i al Ministeri Fiscal, que podran recórrer contra esta davant de l'òrgan que estiga coneixent de l'ingrés, el qual resoldrà després de demanar informe del centre i amb audiència prèvia de les persones interessades, del menor i del Ministeri Fiscal.

7. Els menors no es quedaran al centre més temps de l'estrictament necessari per a atendre les seues necessitats específiques.

El cessament serà acordat per l'òrgan judicial competent, d'ofici o a proposta de l'entitat pública o del Ministeri Fiscal. Esta proposta estarà fonamentada en un informe psicològic, social i educatiu.

8. El menor serà informat de les resolucions que s'adopten.»

Dos. S'introdueix un article 778 ter, que queda redactat com seguix:

«Article 778 ter. *Entrada en domicilis i altres llocs per a l'execució forçosa de les mesures de protecció de menors.*

1. L'entitat pública haurà de sol·licitar al jutjat de primera instància amb competència en el lloc on radique el seu domicili l'autorització per a l'entrada en domicilis i altres edificis i llocs l'accés als quals requereix el consentiment del titular o ocupant, quan això siga necessari per a l'execució forçosa de les mesures adoptades que haja adoptat per a la protecció d'un menor. Quan es tracte de l'execució d'un acte confirmat per una resolució judicial, la sol·licitud es dirigirà a l'òrgan que l'haguera dictat.

2. La sol·licitud s'iniciarà per un escrit en què constaran, almenys, els punts següents:

- a) La resolució administrativa o l'expedient que haja donat lloc a la sol·licitud.
- b) El lloc o domicili concret a què es pretén accedir i la identitat del titular o ocupant, per a l'accés al qual calga el seu consentiment.
- c) La justificació que s'ha intentat demanar el seu consentiment sense resultat o amb resultat negatiu. En el cas en què això no siga procedent, es farà constar la circumstància de manera raonada en l'escrit de sol·licitud sense que calga l'aportació de la referida justificació.
- d) La necessitat d'entrar-hi per a l'execució de la resolució de l'entitat pública.

3. Quan l'entitat pública haja presentat la sol·licitud, el secretari judicial, el mateix dia, la traslladarà al titular o ocupant del domicili o edifici perquè en el termini de les 24 hores següents al·legue el que al seu dret convinga exclusivament sobre la procedència de concedir l'autorització.

No obstant això, quan l'entitat pública sol·licitant així ho demane de forma raonada i acredite que concorren raons d'urgència per a acordar l'entrada, bé perquè la demora en l'execució de la resolució administrativa poguera provocar un

risc per a la seguretat del menor, o bé perquè hi haja afectació real i immediata dels seus drets fonamentals, el jutge podrà acordar-la per mitjà d'interlocutòria dictada de forma immediata i, en tot cas, en el termini màxim de les 24 hores següents a la recepció de la sol·licitud, amb un informe previ del Ministeri Fiscal. En la interlocutòria dictada es raonarà per separat sobre la concurrència dels requisits de la mesura i les raons que han aconsellat acordar-la sense escoltar l'interessat.

4. Després que l'interessat haja presentat l'escrit d'al·legacions o transcorregut el termini sense fer-ho, el jutge acordarà o denegarà l'entrada per una interlocutòria en el termini màxim de les 24 hores següents, amb un informe previ del Ministeri Fiscal, després de valorar la concurrència dels extrems mencionats en l'apartat 3 d'este article, la competència de l'entitat pública per a dictar l'acte que es pretén executar i la legalitat, necessitat i proporcionalitat de l'entrada sol·licitada per a aconseguir la finalitat buscada amb la mesura de protecció.

5. En la interlocutòria en què s'autoritze l'entrada es faran constar els límits materials i temporals per a realitzar-la, que seran els estrictament necessaris per a l'execució de la mesura de protecció.

6. El testimoni de la interlocutòria en què s'autoritze l'entrada s'entregarà a l'entitat pública sol·licitant perquè la duga a terme. La interlocutòria serà notificada sense dilació a les parts que hagueren intervingut en el procediment i, si no hagueren intervingut o no fóra possible la notificació abans de la realització de la diligència d'entrada, el secretari judicial la notificarà en practicar la diligència.

7. Contra la interlocutòria en què s'acorde o es denegue l'autorització, encara que s'haguera dictat sense prèvia audiència de l'interessat, es podrà interposar un recurs d'apel·lació, sense efecte suspensiu, que haurà de ser interposat en el termini dels tres dies següents comptats des de la notificació de la interlocutòria, al qual es donarà una tramitació preferent.

Fins i tot denegada la sol·licitud, l'entitat pública podrà reproduir-la si canviaren les circumstàncies que hi havia en el moment de la petició.

8. L'entrada en el domicili la practicarà el secretari judicial dins dels límits establits. Es podrà auxiliar de la força pública si cal, i l'acompanyarà l'entitat pública sol·licitant. Finalitzada la diligència, es decretarà l'arxivament del procediment.»

Tres. Es modifica la disposició addicional primera, que queda redactada com següent:

«Disposició addicional primera. *Caràcter ordinari i títol competencial.*

1. Esta llei és ordinària a excepció dels articles 763, 778 bis i 778 ter, que tenen caràcter orgànic i es dicten a l'empara de l'article 81 de la Constitució.

2. Esta llei es dicta a l'empara de la competència que correspon a l'Estat d'acord amb l'article 149.1.6.a de la Constitució, sense perjudi de les necessàries especialitats que en este orde es deriven de les particularitats del dret substantiu de les comunitats autònomes.»

Disposició addicional primera. *Referències en les normes de data anterior.*

Les referències que figuren en normes de data anterior a esta llei a entitat pública de protecció de menors competent territorialment, s'entendran fetes a entitat pública, expressió que s'utilitzarà en els textos legals successius.

Disposició addicional segona. *Criteris comuns de cobertura, qualitat i accessibilitat.*

El Govern fomentarà amb les comunitats autònomes l'establiment de criteris comuns i mínims estàndards de cobertura, qualitat i accessibilitat en l'aplicació d'esta llei en tot el territori, i, en tot cas, quant als centres de protecció de menors amb problemes de conducta.

Disposició transitòria única. *Normativa aplicable als procediments judicials ja iniciats.*

Els procediments judicials iniciats abans de l'entrada en vigor d'esta llei es regiran per la normativa vigent en el moment del seu inici.

Disposició derogatòria única. *Derogació de normes.*

Es consideren derogades totes les normes que s'oposen al que disposa esta llei o hi siguen incompatibles.

Disposició final primera. *Modificació de la Llei Orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del Poder Judicial.*

Es modifica l'apartat 2 de l'article 91 de la Llei Orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del Poder Judicial, que queda redactat com segueix:

«2. Correspon també als jutjats contenciosos administratius autoritzar, per mitjà d'interlocutòria, l'entrada als domicilis i a la resta d'edificis o llocs per a l'accés als quals calga el consentiment del titular, quan això siga procedent per a l'execució forçosa d'actes de l'Administració, llevat que es tracte de l'execució de mesures de protecció de menors acordades per l'entitat pública competent en la matèria.»

Disposició final segona. *Modificació de l'apartat 2 de l'article 59 bis de la Llei Orgànica 4/2000, d'11 de gener, sobre drets i llibertats dels estrangers a Espanya i la seua integració social.*

Es modifica l'apartat 2 de l'article 59 bis de la Llei Orgànica 4/2000, d'11 de gener, sobre drets i llibertats dels estrangers a Espanya i la seua integració social, que queda redactat en els termes següents:

«2. Els òrgans administratius competents, quan consideren que hi ha motius raonables per a creure que una persona estrangera en situació irregular ha sigut víctima de tracta de persones, informaran la persona interessada sobre les previsions de l'article present i elevaran a l'autoritat competent per a l'oportuna resolució una proposta sobre la concessió d'un període de restabliment i reflexió, d'acord amb el procediment previst reglamentàriament.

El període de restabliment i reflexió tindrà una duració, almenys, de noranta dies, i haurà de ser suficient perquè la víctima puga decidir si vol cooperar amb les autoritats en la investigació del delictes i, si és el cas, en el procediment penal. Tant durant la fase d'identificació de les víctimes com durant el període de restabliment i reflexió, no s'incoarà un expedient sancionador per infracció de l'article 53.1.a) i se suspendrà l'expedient administratiu sancionador que se li haguera incoat o, si és el cas, l'execució de l'expulsió o devolució eventualment acordades. Així mateix, durant el període de restabliment i reflexió, se li autoritzarà l'estada temporal i les administracions competents vetllaran per la subsistència i, si fa falta, per la seguretat i protecció de la víctima i dels seus fills menors d'edat o amb discapacitat que estiguen a Espanya en el moment de la identificació, als quals es faran extensives les previsions de l'apartat 4 del present article en relació amb el retorn assistit o l'autorització de residència, i si és el cas treball, si foren majors de 16 anys, per circumstàncies excepcionals. Finalitzat el període de reflexió les administracions públiques competents duran a terme una avaluació de la situació personal de la víctima als efectes de determinar una possible ampliació del període esmentat.

Amb caràcter extraordinari l'administració pública competent vetllarà per la seguretat i protecció de les altres persones, que estiguen a Espanya, amb les quals la víctima tinga vincles familiars o de qualsevol altra naturalesa, quan s'acredite que la situació de desprotecció en què quedarien davant dels presumptes traficants constitueix un obstacle insuperable perquè la víctima accedisca a cooperar.»

Disposició final tercera. *Modificació de la Llei Orgànica 1/2004, de 28 de desembre, de mesures de protecció integral contra la violència de gènere.*

La Llei Orgànica 1/2004, de 28 de desembre, de mesures de protecció integral contra la violència de gènere, queda modificada en els termes següents:

U. Es modifica l'apartat 2 de l'article 1, que queda redactat com seguix:

«2. Esta llei estableix mesures de protecció integral la finalitat de les quals és previndre, sancionar i eradicar esta violència i prestar assistència a les dones, als seus fills menors i als menors subjectes a la seua tutela, o guarda i custòdia, víctimes d'esta violència.»

Dos. Es modifica l'apartat 2 de l'article 61, que queda redactat com seguix:

«2. En tots els procediments relacionats amb la violència de gènere, el jutge competent s'haurà de pronunciar en tot cas, d'ofici o a instància de les víctimes, dels fills, de les persones que conviuen amb elles o estiguen subjectes a la seua guarda o custòdia, del Ministeri Fiscal o de l'administració de què depenguen els servicis d'atenció a les víctimes o la seua acollida, sobre la pertinència de l'adopció de les mesures cautelars i d'assegurament previstes en este capítol, especialment sobre les que arpleguen els articles 64, 65 i 66, en determinarà el termini i el règim de compliment i, si pertocara, les mesures complementàries que foren necessàries.»

Tres. Es modifica l'article 65, que queda redactat com seguix:

«Article 65. *De les mesures de suspensió de la pàtria potestat o la custòdia de menors.*

El jutge podrà suspendre per a l'inculpat per violència de gènere l'exercici de la pàtria potestat, guarda i custòdia, acolliment, tutela, curatela o guarda de fet, respecte dels menors que depenguen d'ell.

Si no n'acordara la suspensió, el jutge s'haurà de pronunciar en tot cas sobre la forma en què s'exercirà la pàtria potestat i, si és el cas, la guarda i custòdia, l'acolliment, la tutela, la curatela o la guarda de fet del menors. També adoptarà les mesures necessàries per a garantir la seguretat, integritat i recuperació dels menors i de la dona, i farà un seguiment periòdic de la seua evolució.»

Quatre. Es modifica l'article 66, que queda redactat com seguix:

«Article 66. *De la mesura de suspensió del règim de visites, estada, relació o comunicació amb els menors.*

El jutge podrà ordenar la suspensió del règim de visites, estada, relació o comunicació de l'inculpat per violència de gènere respecte dels menors que depenguen d'ell.

Si no n'acordara la suspensió, el jutge s'haurà de pronunciar en tot cas sobre la forma en què s'exercirà el règim d'estada, relació o comunicació de l'inculpat per violència de gènere respecte dels menors que en depenguen. També adoptarà les mesures necessàries per a garantir la seguretat, integritat i recuperació dels menors i de la dona, i farà un seguiment periòdic de la seua evolució.»

Disposició final quarta. *Caràcter orgànic i títols competencials.*

1. La present llei orgànica es dicta a l'empara de l'article 81 de la Constitució Espanyola, i tenen el caràcter d'orgànic tots els seus articles i les disposicions finals primera, segona i tercera

2. La present llei orgànica es dicta a l'empara de la competència exclusiva per a dictar la legislació civil atribuïda a l'Estat per l'article 149.1.8a de la Constitució Espanyola,

excepte l'article segon, la disposició transitòria única, la disposició final primera i la disposició final tercera, que es dicten a l'empara de l'article 149.1.6a de la Constitució Espanyola, que atribueix a l'Estat competència exclusiva per a dictar la legislació processal.

3. La disposició final segona, que modifica la Llei Orgànica 4/2000, d'11 de gener, sobre drets i llibertats dels estrangers a Espanya i la seua integració social, es dicta a l'empara de l'article 149.1.2a de la Constitució Espanyola, que atribueix a l'Estat competència exclusiva en matèria d'estrangeria.

Disposició final quinta. *No increment del gasto.*

Les mesures incloses en esta norma no podran comportar increment de gasto públic.

Disposició final sexta. *Modificacions i desplegaments reglamentaris.*

1. El Govern durà a terme les modificacions i desplegaments reglamentaris que siguen necessaris per a l'aplicació d'esta llei.

2. L'Estat i les comunitats autònomes adoptaran, en l'àmbit de les competències respectives, les mesures necessàries per a fer efectiva esta llei.

Disposició final sèptima. *Entrada en vigor.*

Esta llei orgànica entrarà en vigor vint dies després que es publique al «Boletín Oficial del Estado».

Per tant,

Mane a tots els espanyols, particulars i autoritats, que complisquen esta llei orgànica i que la facen complir.

Madrid, 22 de juliol de 2015.

FELIPE R.

El president del Govern,
MARIANO RAJOY BREY